

Türkiye Komünist Fırkası Merkezi Komitesinin
1929 gazetesidir

Türkiye burjuvazisi mürteçidir,
çünkü anti-emperyalist mahiyetini
kaybediyor, derebeylikle anlaşıyor,
Kommunist Fırkasına karşı terörle
hareket ediyor.

TÜRK BURJUVAZİSİNİN İÇ YÜZÜ

Kemalist hükümeti gittikçe inkılâpçı karakterini kaybediyor. Gerek emperyalizme, haricî sermayeye; gerek dahildeki derebeylik bakayasına karşı olsun uzlaşıcılık siyaseti yürütüyor.

Kuponlar meselesinin hallinde kaydı ki [?] bu "Musul" meselesinden geri kalmadı. Türk burjuvazisinin bu işi bu şekilde yapacağı aşıkardı. Çünkü Türkiye'de sermayedarlığın yarattığı tezatlar, sermayedarların içinde buldukları bugünkü vaziyet, bundan başka bir şey yapamazdı. Er veya geç sermayedar dünya ile uzlaşmak onun tıynetinde mevcetti.

Kuponlar meselesinin bu şekilde halli, bir nevi kapitülasyondur, dahilde emekçi kitlelere karşı büyük bir tazyiktir. Çünkü kuponların kendisi, faizi Türk burjuvazisinin omuzuna değil, Türkiye amelesinin, Türkiye köylüsünün sırtına biniyor. Vergiler artacak! Kimin hesabına? Küçük zenaatkârların, fakir ve orta köylülerin, amelelerin hesabına! İşte size kuponlar meselesinin halli!..

Bundan başka burjuvazi derebeylik bakayasına el uzatıyor. Toprak meselesini katiyen halledemiyen ve edemeyecek olan Türk millî burjuvazisi ortaya şöyle bir şiar attı:

Köylüye toprak lâzım. Şark vilâyetlerindeki beylerin topraklarını satın alıp köylüye vermeli!

Türk burjuvazisinin bu hareketi ne olabilir? Köylüye toprak mı satın almış oluyor, inkılâbı mı satmış oluyor? Böyle bir işin zararı, Türkiye köylüsünün hesabınadır. Çünkü bu toprakların bedellerini bilvasıta verecek olanlar, gene Türkiye'nin köylü ve amelesidir. Böyle bir hareket toprak sahiplerinin kârınadır. Çünkü para etmeyen fena topraklarını satmış olacaktırlar. Tabiidir ki bu topraklar para ile verilecek. Bu parayı ödeyemeyen köylüler gene o beylere, murabahacılar, toprak sahiplerine borçlu kalacaklar. Bu suretle de toprak sahipleri para ile sattıkları toprakları tekrar geri alacaklar. İşte işin iç yüzü..

Toprak meselesinde bütün vilâyetler derebeylik bakayasını emlak ve emvalinin bilâ-bedel fakir köylüye tevzii lâzımdır.

Toprak meselesinin inkılâpçı bir surette halli ancak böyle olur.

Türk burjuvazisinin aksi inkılâpçılığını gösteren üçüncü nokta da, amele sınıfına hiçbir hak tanımaması, ona karşı cebr ü şiddet kullanmasıdır. Emekçi kitlelerin teşkilatlanmak, taazzuv ve inkişaf hakkını ayaklar altına almasıdır.

İşte Türk millî burjuvazisinin iç yüzü!..

SMAVİ

TEHLİKE

Türkiye amele ve emekçi köylü sınıflarının başında dolaşan en büyük tehlikelerden biri de irtica tehlikesidir. Burada bahsettiğimiz irtica, derebey irticaıdır. Bunu kaydetmek lüzumu vardır. Çünkü artık burjuvazi de irtical bir mahiyet almış gibidir.

Biz bir taraftan mürteci burjuvaziyle kavga etmek mecburiyetinde isek, diğer taraftan da derebeylik irticalıyla döğüşmeğe mecburuz.

Türkiye burjuvazisinin inkılâpçılığını kaybetmesi, derebey ve softa irtical tehlikesini artırmış ve yakınlaştırmıştır. Yani derebey irtical burjuvazinin inkılâpçılığına karşı bir hareket değil, fakat burjuvazinin inkılâpçılığını kaybetmesinden kuvvet alan bir harekettir. Eğer mevki-i iktidarda bulunan Türkiye burjuvazisi inkılâpçı mahiyetini kaybetmemiş olsaydı, derebey irticalının tehlikesi bu kadar büyük olmazdı. Bu meseleyi iyice anlamak lâzımdır. Keskin ve kanlı bir kılıç gibi başımızda sallanan derebey ve softa irtical ancak kendi peşinden fakir, orta köy ve şehir tabaka ve sınıflarını götürebilecek bir mahiyette ise bir tehlike addolunabilir. Acaba bugün bu mürteci kuvvetin böyle bir mahiyeti var mıdır? Evet vardır. Bugün köy ve şehirlerdeki orta ve fakir sınıflar böyle bir hareketin peşinden gidebilirler. Niçin? Çünkü bu tabaka ve sınıfların iktisadî vaziyetleri (?) gayet fenadır, siyasî hakları tanınmamıştır. Onları böyle bir mevkie düşüren kimdir? Türkiye burjuvazisi!.. Evet Türkiye burjuvazisinin takip ettiği iktisadî siyaset, yani (?) vergilerden tutun da... (?)

Len inhisarlı şirketlere kadar, köy ve şehrin orta ve fakir sınıflarını ezmiştir. Burjuvazinin diktatör ve ... (?) siyaseti... (?) bu tabaka ve sınıfları (?) bir kar... (?) ve memnuniyetsizliğe sevk etmiştir. Bu vaziyet içinde köy ve şehrin orta ve fakir sınıfları mevki-i iktidarda bulunan burjuvaziye karşı yapılacak olan herhangi bir irtical harekete körü körüne destek olacaklardır.

Mevki-i iktidardaki burjuvazi de irtica tehlikesini anlamıyor değildir. Fakat anlamak kâfi değil, mesele(?) mücadele etmek tarzındadır.

İrticaa karşı burjuvazi iki türlü mücadele edebilirdi:

1 - Derebeylik irticalına karşı "demokratik burjuva rejimini" muhafaza için köylü meselesini cezrî olarak halletmeye çalışır, yani derebey topraklarını, öküz, at, eşek, sapan, tohumluk v.s. gibi istihsal vasıtalarını bilâ-bedel emekçi köylülere tevzi eder; şehirde zenaatkâr istihsalini himaye eder, amele sınıfının siyasî haklarını tanır. Komünist fırkasına karşı takibatta bulunmaz. Ve bu suretle derebey irticalını kuvvetten tecrit eder, ona karşı mücadelesinde Komünist fırkasının rehberliği altındaki amele ve emekçi köy ve şehir sınıflarının müzaheretini temin eder.

2 - Bunların hiçbirini yapmaz, yani emekçi sınıfların müzaheretine (s. 2) istinat etmez, bilâkis burjuva sınıfının burjuvalaşan, burjuvaziye temessül eden zümreleriyle anlaşmaya çalışır ve bu anlaşmayı emekçi köylünün ezilmesi pahasına elde eder.

Türkiye burjuvazisi bu iki tarzdan hangisini tercih etti? Hiç şüphesiz ki ikincisi!.. Ve ikinci tarzı kabul etmekle, bir taraftan bizzat kendisi irtical bir mahiyet aldı, diğer taraftan şehir ve köyün orta ve fakir küçük mülkiyetçi tabaka ve sınıflarını sermayedarlığa temessül edemeyen derebey bakayası mürteci anasının kucağına itti. İrticaa bizzat kendi irtical mahiyetiyle zemin hazırladı...

Tehlike var!. Kara irtica tehlikesi! Bu tehlike ancak, irtical dayandığı kuvvetlerden, yani şehir ve köy orta sınıflarından ayırmakla bertaraf edilebilir. Bu işi kim yapacak? Türkiye Komünist Fırkasının rehberliği altında Türkiye amele sınıfı!..

TKF bu meseleyi ciddiyetle vaz' etmelidir.

Şehir ve köy orta ve fakir küçük mülkiyetçi sınıf ve tabakalarına, yani orta köylünün alt tabakalarıyla fakir köylü ve şehirlerdeki küçük esnaf ve zenaatkarlara vaziyeti anlatmalı, onları derebey ve softa irticalının kucağına atılmaktan men' ederek menfaatlerinin Türkiye amele sınıfının menfaatleriyle bir olduğunu göstermelidir.

Zira unutmamak lazımdır ki, Türkiye amele sınıfı burjuvazi ve derebeyliğe karşı yaptığı mücadelede ortada kalan mutavassıt sınıf ve tabakaların vaziyetini nazara itibare almaya mecburdur.

Ahî

KÖRDÜĞÜM

Türkiye amelesinin için pek yanlış düşünenler var. Düşünce şudur:

"Fabrika halkı doyurur. Fabrika ve fabrikatörler olmazsa iş bulamayız."

Bu şekildeki düşünce, tabiidir ki amele sınıfının içine yeni düşen unsurun düşüncesidir. Şuurunu almaya başlayan amele sınıfı, bu iptidai düşünce devrini atlamıştır.

Bu hatalı ve yanlış düşüncenin getirdiği zarar pek büyüktür. Bu şekilde düşünenler 1 - Kendi yaratıcılık kuvvetlerine inanmayanlardır. ... (?) Amelenin teşkilâtçılık rolünü kavramayanlardır.

2 - Amelenin patrona karşı yapacağı herhangi bir hücumda ameleyi yalnız bırakacak olanlardır. İstanbul tramvay amelesinin grevinde böyle oldu. Bu şekilde düşünenler sallandı gitti.

Tramvay kumpanyası amelesinin ekseriyeti, yeni fabrika ve kumpanya kapısına düşmüş olanlardır. İşte bu sebepten dolayı da bu şekilde düşünüyorlar. Tramvay kumpanyası için bu şekilde düşünen amele daha faydalıdır. Çünkü onları istediği gibi kullanır. İsteddiği zaman işinden atar, istediği gibi ceza keser, arzusuna göre işletir ve maaş verir. Hülâsa: bu hatalı düşüncenin zararı işçinin hesabınadır.

Buna karşı şiddetle mücadele etmek lazımdır.

Tramvay İşçisinden B.S.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ
TÜSTAN AKFİ